

רע"פ 5193/16 - אלכסנדר פריבין נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון
רע"פ 5193/16 - א'

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המבקש: אלכסנדר פריבין

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בתיק עפ"ת 60796-01-16 שניתן ביום 2.6.2016 על ידי כבוד השופטת ק' רג'ניאנו, ובקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין

בשם המבקש: עו"ד מיכאל ברקוביץ

החלטה

לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת העמיתה ק' רג'ניאנו) בעפ"ת 60796-01-16 מיום 2.6.2016, במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה בתיק ת"ד 452-07-13, כפי שיבואר להלן.

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירות של נהיגה בקלות ראש, לפי סעיף 262(2) בצירוף סעיף 38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה); גרימת חבלה של ממש, לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה; וגרם תאונה בה נפגע אדם ונגרם נזק, לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. על פי עובדות כתב האישום, המבקש נהג ביום 10.5.2015 במשאית במושב אחיטוב, והחנה את המשאית בצד הכביש כדי לפרוק סחורה. אל המקום הגיעה הולכת רגל (להלן: הנפגעת), וביקשה מהמבקש כי יזיז את המשאית, משום שזו חוסמת את הגישה לכניסה לחצר. המבקש החל בנסיעה קדימה, אך לא שם לב לנפגעת ופגע בה עם חזית המשאית. כתוצאה מהתאונה, אושפזה הנפגעת ונקטעו שתי גפיה התחתונות.

2. ביום 15.5.2014 הורשע המבקש, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות המיוחסות לו. בהכרעת דינו, ציין בית המשפט לתעבורה (כב' השופט א' אנושי) כי בוחן התנועה אמנם לא יכול היה לקבוע מפורשות האם הייתה זו משאיתו של המבקש שפגעה בנפגעת והאם פגיעה זו גרמה לחבלות מהן סבלה. עם זאת, בית המשפט עמד על כך שבסרטון האירוע (ת/9), נראה בבירור כיצד הנפגעת עומדת ליד דלת המשאית, ואז נעה אל עבר חלקה הקדמי ונעלמת לפני חזית המשאית; וכיצד המשאית פותחת בנסיעה כשתי שניות לאחר מכן. בהסתמך על הסרטון ועל עדותו של עד התביעה משה מוחני – אשר העיד כי לא היו משאיות נוספות במקום וכי מצא את הנפגעת שרועה על הכביש שניות בודדות לאחר הפגיעה בה – קבע בית המשפט כי אין כל ספק שמשאיתו של המבקש היא שפגעה בנפגעת. כמו כן, בית המשפט המחוזי מצא כי המבקש אכן נהג ברשלנות, בכך שחרף מודעותו ל"שטח המת" בחזית המשאית ולכך שאינו רואה עוד את הנפגעת, לא וידא כי היא אינה מצויה לפני חזית המשאית בטרם החל בנסיעה קדימה.

3. ביום 30.12.2014, בטרם הסתיימו הטיעונים לעונש, הודע לצדדים כי נבצר מהשופט א' אנושי להמשיך בטיפול בתיק, ועל כן התיק הועבר לטיפולו של השופטת ר' וקסמן. המבקש הגיש בקשה לשמיעת הראיות בתיק מחדש, בטענה כי סעיף 233 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי) – הקובע את סדרי הדין במקרה של החלפת המותב השומע את התיק – חל על שינוי מותב בטרם הוכרע הדין ולא בשלב שלאחר הרשעה. ביום 29.3.2015, דחה בית המשפט לתעבורה את הטענה, בקבעו שלשון סעיף 233 לחוק סדר הדין הפלילי ברורה ומבחינה בין שני מצבים: שינוי מותב לפני שמיעת הראיות ושינוי מותב אחריה. במצב השני, רשאי בית המשפט להמשיך במשפט מהשלב שאליו הגיע המותב הקודם, או לגבות מחדש את הראיות, כולן או מקצתן. בית המשפט לתעבורה הטעים כי המצב השני משתרע הן על שינוי בטרם הוכרע הדין והן על שינוי בשלב הטיעונים לעונש, ולכן דחה את בקשת המבקש.

4. ביום 27.1.2016 גזר בית המשפט לתעבורה את עונשו של המבקש, והשית עליו עונש של 8 חודשי מאסר בפועל; 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירת נהיגה ברשלנות או בקלות ראש הגורמת חבלה של ממש; פסילת רישיון נהיגה למשך 6 שנים; ו-12 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים.

5. המבקש ערער על הכרעת הדין לבית המשפט המחוזי, וערעורו נדחה ביום 2.6.2016. תחילה דחה בית המשפט את טענות המבקש ביחס לאופן ניסוח כתב האישום, וקבע כי לא נפל כל פגם בכך שצוין בו שהמבקש פגע בנפגעת עם חזית רכבו. לגופו של עניין, בית המשפט המחוזי מצא שאין מקום להתערב בקביעותו העובדתית של בית המשפט לתעבורה, וקבע כי הכרעת הדין מבוססת על ראיות נסיבתיות המובילות למסקנה חד משמעית כי היה זה המבקש שפגע בנפגעת במשאיתו. בית המשפט המחוזי הטעים כי משעה שנקבע שלא היה בנמצא רכב אחר שעשוי היה לפגוע בנפגעת, אין נפקות לדברי בוחן התנועה ואין הם יכולים להקים ספק באשמת המבקש. כן נדחו טענות המבקש ביחס לאחריותו לתאונה, תוך שנקבע כי המסקנה לפיה המבקש נהג ברשלנות מבוססת כדבעי. מכאן הבקשה שלפניי.

6. בבקשה למתן רשות ערעור, המבקש שב וטוען כי נפל פגם בניסוח כתב האישום נגדו, בכך שצוין בו כי הוא פגע בנפגעת עם חזית רכבו. לעמדת המבקש, בחומר הראיות שהוצג על ידי המשיבה במשפטו לא הייתה ולו ראייה אחת אשר תעיד על כך שהפגיעה נעשתה עם חזית הרכב. משכך, לגישת המבקש, עניינו מעורר שאלה עקרונית בדבר סמכויותיו של מנסח כתב האישום. בנוסף, המבקש סבור כי לא ניתן משקל מספיק בהכרעת הדין לעמדתו של בוחן התנועה לפיה לא ניתן לקבוע לפי הממצאים בזירה שהייתה זו משאיתו שפגעה בנפגעת. לבסוף, המבקש גורס כי בית המשפט לתעבורה שגה בפרשנותו לסעיף 233 לחוק סדר הדין הפלילי, ביחס להחלפת מותב לאחר הכרעת הדין.

7. אין בידי להיעתר לבקשה. הלכה היא כי רשות לערעור שני תינתן רק במקרים בהם עולה מהבקשה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (בר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). עינתי בבקשה ובפסקי הדין של הערכאות הקודמות, ולא מצאתי כי הבקשה שלפניי מעוררת שאלה עקרונית או שיקולי צדק המצדיקים את התערבותו של בית משפט זה. כל עניינה של הבקשה הוא בנסיבות עניינו הפרטני של המבקש, אשר שב ומעלה טענות אשר נדחו על ידי שתי הערכאות הקודמות. ודוק, בית המשפט לתעבורה מצא במפורש כי בהסתמך על הראיות שהוצגו בפניו, "אין כל אפשרות סבירה מלבד האפשרות היחידה כי בעת שחידש הנאשם את נסיעתו במשאית פגע בהולכת הרגל שזו עברה לפניו" (פסקה 36 להכרעת הדין). משכך, הנסיבה לפיה הנפגעת נפגעה מחזית המשאית הוכחה בבית המשפט לתעבורה ואין כל יסוד לטענת המבקש לפיה לא היה מקום לכלול נסיבה זו בכתב האישום.

8. אשר לטענת המבקש בדבר פרשנות סעיף 233 לחוק סדר הדין הפלילי, הרי שיש לדחות טענה זו כבר מהטעם שהיא כלל לא הועלתה בפני בית המשפט המחוזי. אף לגופו של עניין, לא מצאתי כל טעם להתערבות בפרשנותו של בית המשפט לתעבורה. לפרשנות המוצעת על ידי המבקש לסעיף 233 לחוק סדר הדין הפלילי, לפיה לאחר שהוכרע הדין לא ניתן להחליף מותב מבלי לבטל את הכרעת הדין, אין כל עיגון בלשון החוק. סעיף 233 לחוק משתמש בלשון "נבצר משופט מסיבה כלשהי לסיים את המשפט" (ההדגשה הוספה - צ' ז') - והרי, כידוע, המשפט הפלילי מסתיים לאחר מתן הכרעת הדין וגזר הדין. על כן, בצדק קבע בית המשפט לתעבורה כי המצב השני שבו עוסק סעיף 233 לחוק סדר הדין הפלילי, קרי שינוי מותב לאחר שהחלה גביית הראיות, משתרע גם על שלב הטיעונים לעונש. יתרה מכך, שינוי מותב לאחר מתן הכרעת דין אינו יוצר מצב ששופט שלא שמע את הראיות, או חלקן, יצטרך לקבוע ממצאים ביחס אליהן, והפגיעה בנאשם עקב שינוי המותב קלה, ככל שהיא קיימת. על כן מצאתי כי המבקש לא הצביע על עילה המצדיקה דיון ב"גלגול שלישי", ולפיכך דין הבקשה להידחות.

9. סוף דבר, הבקשה נדחת. ממילא מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע ועל המבקש להתייצב לריצוי עונשו ביום 3.7.2016 כפי שנקבע בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 2.6.2016.

ניתנה היום, כ"ג בסיון התשע"ו (29.6.2016).

ש ו פ ט